

Oppsiktsvekkende påstand fra Peter Kjærulff i ny bok:

Mener Johanne Agerskov og Rasmus Malling-Hansen har medansvar for atombombene som drepte mer enn 300 000 mennesker i Hiroshima og Nagasaki i 1945.

For snart fire år siden fikk en gruppe VmL-tilhengere tilsendt Peter Kjærulffs kommentarer til den såkalte ”Sorteboken” – fem medlemmer av Vandrers mod Lyset fond og forlags forsvarsskrift for det såkalte Bispebrevets ekthet. Den gangen ønsket jeg ikke å lese Kjærulffs synspunkter, fordi jeg selv var i ferd med å utarbeide en analyse av Christian Eversbuschs utgivelse. Men nå, noen år i ettertid, har jeg tatt meg tid til å lese gjennom Peter Kjærulffs skrift, og det er alltid spennende å lese andre VmL-tilhengers meninger i ulike stridsspørsmål. Peter Kjærulff er jo selv en omstridt person i VmL-miljøet i Danmark, men jeg må medgi at han ofte har mange originale tanker om ulike emner som behandles i VmL, og velger ofte svært uventede vinklinger. Jeg var selv en dedikert tilhenger av hans skrifter i mange år, inntil jeg gradvis begynte å se visse motsetninger mellom Kjærulffs syn og VmLs.

Det var egentlig et nyskrevet og ennå ikke utgitt kapittel i sin bokserie om ”Ringbærerens dagbog” Peter i sin tid sendte ut, og det inneholder også et brev som er stilet til utgiverne av ”Et forsvar for Bispebrevet og Johanne Agerskov”, populært kalt ”Sorteboken”. Kjærulffs bok er nå publisert og kan bestilles på hans webside, www.ringbearersdiary.com. Om det er gjort noen endringer før boken gikk i trykken, vet jeg dessverre ikke, men jeg forholder meg i hvert fall til det vi fikk tilsendt for snart fire år siden. Det er i denne boken Peter Kjærulff fremsetter noen påstander som ikke kan karakteriseres som annet enn høyst oppsiktsvekkende. For det første hevder han at både Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, og Johanne Agerskov ble narret av to av de eldste da de henholdsvis dikterte og utga Bispebrevet. For det andre hevder Kjærulff at utgivelsen av Bispebrevet antente den siste gjenværende eteropptegnelsen, som Bispebrevet omtaler som truende i horisonten, nemlig den som fikk menneskene til å slippe to atombomber over Nagasaki og Hiroshima, bombene som drepte minst 300 000 mennesker. Ja, du leser riktig: Det er Leos og Johanne Agerskovs handling som utløste drapet på mer enn 300 000 mennesker, i følge Peter Kjærulff. Han skriver følgende:

*”Man skåner ingen ved at sige, at det var Johanne alene, der havde en ”dårlig dag”. Angrebet er langt værre, og vi når helt derhen, hvor dette at få de to VML formidlere (JA og M-H) til at sige det modsatte af, hvad VML siger, netop som det eneste **kan antænde den æteroptegnelse**, der fik menneskene til at foretage sig noget, der bogstaveligt var en demonstration af en påstand om, at Gud havde afbrudt forbindelsen: *de to atombomber over Japan i august 1945. De to ældste vidste, at alle de andre æteroptegnelser, de beskriver som ”liggende truende i horisonten” naturligvis for længst var sat i gang i 1938, og de trak derfor et billigt stik hjem ved at skyde skylden for disse rædsler på præster og bisper.*” (Sitat fra Kjærulffs skriv).*

Legg merke til at Kjærulff skriver at Johanne Agerskov og Leos handling var det *eneste* som kunne antenne eteroppteignelsen som førte til at atombombene over Japan ble sluppet. Uten Bispebrevet, ingen atombomber, med andre ord. Det største ansvaret for alle eteroppteignelsers følger, har selvsagt Ardor. Men dersom det er riktig at det var den diskarnerte yngste, Leo, som antente den aktuelle eteroppteignelsen, må han selvsagt bære sin del av ansvaret fordi han begikk en aktiv, formørket handling. Om man blir med inn i en bank sammen med en bevæpnet gjeng for å rane en bank, og menneskeliv går tapt, er man medskyldig i at liv går tapt uansett om man selv skyter eller ikke. Om Leo hadde gode eller dårlige motiver for sin handlemåte, spiller ingen avgjørende rolle. Om vi skal anvende et jordisk språk, kan man kanskje si at han gjorde seg skyldig i *medvirkning* til drap på 300 000 mennesker. Det er selvsagt helt utenkelig at en av de yngste skulle foreta seg noe så idiotisk, som å diktere Bispebrevet. Til det er brevet så åpenbart en av de eldstes verk. Og om Leo, til tross for at han måtte forstå at brevet var forfattet av de eldste, likevel valgte å diktere det, fordi han trodde han kunne hjelpe sin datter, måtte han handle mot sin egen samvittighet og gjøre vold mot seg selv. Det vil selvsagt en av de diskarnerte yngste aldri gjøre.

Mange tilhengere av VmL har kanskje slitt med å akseptere at Johanne Agerskov lot seg narre av de eldste, men nå vil altså Peter Kjærulff ha oss til å tro at Leo, en av de fremste av de diskarnerte yngste, ikke var i stand til å fatte at han sto overfor to av de søvnfrigjorte eldste, som fremdeles var inkarnert som mennesker på jorden. Som jeg skal argumentere nærmere for i det kommende, strider en slik påstand mot absolutt alt som fortelles om de diskarnerte yngste i *Vandrer mod Lyset*. Kjærulff hevder at Leo lot seg narre fordi de eldste anvendte et høyfrekvent mørke som aldri tidligere var blitt anvendt, og at Leo derfor ikke klarte å gjenkjenne det som mørket. Men mørket er mørket, uansett hvilken frekvens det har, og fra VmL vet vi at selv de aller fineste mørkepartiklene er langt større enn de groveste lyspartikler, og slik er det selvsagt også med svingningsfrekvensen. Det mest høyfrekvente mørke er langt unna lysets laveste frekvens. Dette vet selvsagt de diskarnerte yngste utmerket godt. De har tross alt utforsket lysets mangeartede muligheter i årmillioner, og de har en gang for alle gjenkjent og avvist enhver mørkepåvirkning den gangen Gud stilte dem overfor mørket, da de eldste falt. De diskarnerte yngste har evner som er ufattelig mye høyere enn et menneske kan forestille seg, og om jeg ikke husker feil tilsvarende den lille delen av deres intelligens som de yngste medbringer til jorden i forhold til deres kapasitet i diskarnert tilstand omtrent et støvkorn i forhold til 1000 tønner jord.

I tillegg kommer at de yngste til alle tider har arbeidet intensivt for å avverge Ardors eteroppteignelser fra å inntreffe på jorden, og de har lyktes i meget stor grad, i følge VmL. Grunnen til det er at de yngste er i stand til å avlese eteroppteignelsene, og også å avgjøre når de er planlagt å inntreffe. Vi må derfor med stor sikkerhet kunne slå fast at dersom det i 1938 eksisterte en ennå ikke utløst eteroppteignelse som gikk ut på å droppe to atombomber over Japan, så kjente Leo i detalj til denne eteroppteignelsen og han kjente også garantert i detalj til hva som kunne utløse eteroppteignelsen. Det blir således ganske meningsløst å hevde at Leo selv utløste en eteroppteignelse som han eller noen av hans søsken med alle krefter var i ferd med å forhindre fra å inntreffe på jorden, for det er en av de aller viktigste oppgavene til de

Yngste: De har full oversikt over alle eteropptegnelsene, og arbeider intenst for å forhindre folk fra å handle i samsvar med eteropptegnelsenens tankeinnhold og ”handlinginstruksjoner”.

Peter Kjærulffs budskap er i realiteten dette: Menneskene kan heretter ikke stole på de diskarnerte yngste, for de kan tenkes å handle i samsvar med mørkets instruksjoner. Man kan kanskje kalle det en ”Bispebrevet light påstand”. Bispebrevets budskap er at menneskene ikke lengre kan stole på Gud. Peter Kjærulffs budskap er at *vi ikke lengre kan stole på de diskarnerte yngste*. Men må ikke Leos fall for mørket være et engangstilfelle? Alle de eldste er jo nå vendt hjem? Nei, åpner man først opp for at de diskarnerte yngste kan bli narret av mørket, kan de jo like godt bli narret av en av de inkarnerte yngste som er ført på ville veier av mørket. Derfor er Kjærulffs påstander så farlige, dersom de vinner tilslutning. Men personlig vil jeg hevde at det er uforståelig at en som kjenner VmL så godt som Peter Kjærulff ikke evner å se de fatale konsekvensene av sine temmelig drøye påstander. Jeg har tidligere hevdet at Kjærulff i realiteten ubevisst avleser en eteroppteegnelse når han fremsetter enkelte av sine teorier i sine bøker, og hans siste påstander bekrefter ytterligere mitt inntrykk av Kjærulffs forfatterskap. Jeg mener bestemt at det eksisterer en Bispebrevsforbannelse som forer mottagelige VmL-tilhengere med forførende tankegods a la Bispebrevets. Kjærulff fjerner seg mer og mer fra VmL etter som han mer og mer stoler på sin egen evne til ”klarsyn” og mindre og mindre henviser til VmL, for han klarer åpenbart ikke til fulle å skjelne mellom rene lystanker og mørkets etterligninger av lyset. Kjærulffs påstand om Leos fall for mørket er i realiteten bare en sublim variant av Bispebrevet. Han erklærer sin dype kjærlighet og hengivenhet til Gud, som han mener ikke kan svikte, men det kan i stedet en av de aller fremste av de yngste, forfatteren av størstedelen av *Vandrer mod Lyset*. I følge Kjærulff var det selve innholdet i Bispebrevet, om Guds svik og et eventuelt fravær av Gud som utløste atombombeopptegnelsen, fordi anvendelsen av de to atombombene skapte en situasjon der nettopp fraværet av Gud opplevdes som en realitet. Men det samme kan man si om nærmest hele krigsforløpet, som for eksempel jødeutrydningen, eller hvorfor ikke de alliertes bombing av Dresden, som krevde 75 000 menneskeliv? Dette var jo også hendelser som ennå ikke hadde funnet sted i 1938. Og selv om forskningen for å skape et masseødeleggelsesvåpen først ble intensivert etter at krigen var et faktum, betyr selvsagt ikke det at selve eteropptegnelsen ikke kan ha vært i full sving. Selv oppfatter jeg alle de grusomme enkelthendelsene som skjedde i årene før og i løpet av andre verdenskrig, som en form for *kjedereaksjon*. Den ene grusomme hendelsen utløste den neste, som så utløste den neste osv, omtrent slik en atombombe fungerer. Jeg antar at det fantes en stor ”andreverdenskrigoppteegnelse”, som igjen inneholdt en lang rad av krigshandlinger og masseutrydning, og etter hvert som en del av eteropptegnelsen ble satt ut i livet hva enten det var av Stalin, Hitler, Mussolini eller de allierte, så ble neste trinn utløst. Om man skal anta at *en* enkelthendelse bidro til at atombombene ble sluppet, vil jeg heller peke på bombingen av Dresden. Når man allerede var i gang med masseutrydning av fienden, hvorfor ikke sette et ettertrykkelig punktum ved å utrydde flere hundre tusen på et blunk? At japanerne allerede var i ferd med å ville kapitulere spilte bare en underordnet rolle, når USAs president ønsket å benytte anledningen til for all ettertid å demonstrere sin styrke og sin vilje og evne til å sette makt bak sine ord. Og siden har USA fortsatt som hele verdens ”Cowboy-land”, som kan bedrive selvtekt i alle verdens hjørner.

Det hører forresten med til historien at Peter Kjærulff på sitt halvoffentlige debattforum på Groupcare i sin tid presenterte en teori som gikk ut på at Gud beskyttet Hitler fra å bli myrdet, fordi et eventuelt mord ville utløse en eteroppteegnelse som ville medføre en altomfattende atomkrig. De som kjenner til andre verdenskrig i detalj, vil vite at Hitler ble utsatt for et stort antall mordforsøk, men at han på mirakuløst vis kom levende fra dem alle. Kjærulff mener altså at det skyldes Guds beskyttelse av Hitler. Selv mener jeg årsaken var at Hitler var et sort geni, med en særdeles velutviklet sjette sans, som instinktivt fortalte ham når det var fare på ferde. Når det gjelder intuitiv evne til å forutse farer har vi en parallell i Norge i motstandsmannen Gunnar Sønsteby, kjent som "Kjakan". Han var på motsatt side av Hitler i krigen, men hans sjette sans var oppsiktsvekkende. I ettertid kunne han fortelle at han på nærmest uforståelig vis kunne være fare, selv der intet konkret tydet på at noe var i gjære, og på den måten unngikk han å bli tatt i noen av de mange fellene tyskerne la for ham. Hvordan "atometeropptegnelsen" som bygget på et eventuelt mord på Hitler og "atometeropptegnelsen" som bygget på utgivelsen av Bispebrevet kan samsvare, er dog vanskelig å se for seg. Og man må vel kunne si at det meste tyder på at et eventuelt mord på Hitler må antas å ha ville fått en noe større effekt på krigens utvikling enn utgivelsen av Bispebrevet.

At utgivelsen av et skrift i det lille landet Danmark i 1938 overhode skulle kunne påvirke krigens gang, finner jeg ganske meningsløst. Tilhengerne av Bispebrevets ekthet påstår at Bispebrevets hensikt var å begrense krigen og "inndemme" de allerede i gangsatte stridighetene, mens Kjærulff på sin side hevder at utgivelsen forårsaket at to atombomber ble sluppet over Japan i 1945. Begge deler virker like lite sannsynlig. Men likevel er Bispebrevtilhengernes ide hakket hvassere enn Kjærulffs, for de hevder at det var den reformeringen av kirkene over hele Europa som bispenes aksept av Bispebrevet ville medføre som i sin tur ville inndemme krigshandlingene, mens Kjærulff hevder at det er selve dikteringen og utgivelsen av Bispebrevet i seg selv som medførte at eteropptegnelsen ble utløst og atombombene ble brukt. Men selv om Bispebrevets innhold er alvorlig nok, står dets alvorlighetsgrad og betydning ikke i et rimelig forhold til de grusomme konsekvensene Kjærulff mener det skal ha fått. Og virker det rimelig å anta at et åpent brev utgitt i Danmark skulle kunne utløse en eteroppteegnelse som medføre at hundretusener av mennesker blir utryddet i et land på den andre siden av jordkloden, når brevets innhold er helt uten direkte relevans for akkurat dette landet? Jeg vil påstå at det skal kraftigere energier til enn et enslig brev for å utløse hendelser av så voldsom art som at to atombomber blir sluppet over et land, og dessuten virker det temmelig søkt at en liten hendelse i ett land, skulle kunne utløse en katastrofe i et helt annet, nærmest tilfeldig land. Skulle et slikt brev kunne utløse en eteroppteegnelse med så ødeleggende effekt, måtte brevets innhold ha direkte og avgjørende betydning for vedkommende land og med et så kontroversielt innhold at det utløste enten en eller annen dramatisk, voldelig handling, som f eks et mord på en av landets ledere, eller at store menneskemengder gikk amok i affekt, men i så fall var det ikke selve brevet som utløste eteropptegnelsen, men de handlingene som kom som en konsekvens av brevets innhold. Som vi alle vet, utløste Bispebrevet på det nærmeste ingenting i første omgang, og det er absolutt intet i Bispebrevets innhold som peker mot at akkurat Japan skulle rammes av en atomkatastrofe. Så godt som den eneste kjente reaksjonen på Bispebrevet, kom fra Johanne

Agerskovs nære venn, Chr. Jørgensen, som skrev et brev til henne, der han spurte om det gikk an å be Leo om å komme med en nærmere forklaring på Bispebrevets dramatiske innhold. Men Johanne Agerskov tok hans henvendelse fornærmelig opp og i stedet for å lytte til sin kanskje beste venn, gikk hun helt i vranglås, og hun og datteren, Inger Agerskov erklærte etter en temmelig opphetet brevveksling at de aldri noensinne mer ville åpne noen av Jørgensens brev. De brøt altså all kontakt med ham, akkurat slik Bispebrevet hevder at Gud kanskje også ville gjøre med menneskeheten. Selv tillegger jeg altså ikke Bispebrevet så enorm betydning som Kjærulff gjør, til det har brevet etter min mening ikke nok energiladning til å forårsake katastrofer av slike dimensjoner som atombombene over Japan. Utgivelsen medførte dog at Vandrers mod Lyset kom helt under mørkets makt og ble midlertidig fastlåst av en eteropptegnelse. Men i 1938 var sjansene for at VmL skulle slå gjennom i Danmark i nær fremtid allerede forspilt på alle fronter, etter min mening, både av bispene, prestene og de yngste i menighetene. Supplementene til VmL, som i realiteten er en stor del av det samlede verket, ble utgitt i 1930, og jeg har sett salgshallene for dem utover i 1930-årene. Enkelte år solgtes det ikke mer enn 4 til 5 eksemplarer. De umiddelbare skadevirkningene av BB var derfor ikke så store som mange vil ha det til. Men det står helt klart for meg at et opprydningsarbeid må til i stor skala. Brevet kunne vært stanset allerede i 1938 dersom Johanne Agerskov hadde villet lytte til Chr. Jørgensens innvendinger. Senere gjorde brødrene Karsten og Iver Hagel-Sørensen et heltemodig forsøk på å vekke opp utgiverne av VmL tidlig på 1970-tallet, da det var en stor ny giv i forsøkene på å gjøre VmL kjent. Men da brødrene kun ble møtt med uforstand og avvísning, bar utbredelsesforsøkene selvsagt ingen frukter den gangen da spirituell litteratur virkelig begynte å vekke interesse hos større deler av befolkningen. I våre dager er vi noen få som tar opp den stolte tradisjonen etter Chr. Jørgensen og brødrene Hagel-Sørensen og for all kraft forsøker å påvise Bispebrevets formørkede innhold. Det hadde vært godt å ha Peter Kjærulff med på dette laget, men dessverre har han selv blitt et offer for Bispebrevsforbannelsen og utbrer ideer som på alle måter kan skade Vandrers mod Lyset. Det er synd. Og så har vi jo nesten den samlede bestyrelsen i forlaget mot oss. Vi kan bare be om Guds hjelp for at våre anstrengelser skal lykkes i nær fremtid.

Kjærulff hevder at VmL ikke er egnet til verdensutbredelse så lenge Bispebrevet hefter ved boken. Jeg vil påstå at Kjærulff selv bidrar til å gjøre VmL enda mye mer uegnet til verdensutbredelse ved offentlig å hevde at den høyt begavede og intelligente forfatteren av størstedelen av verket gjennom sine handlinger bærer ansvaret for at to atombomber ble sluppet over menneskeheten med en grusom og dødbringende effekt som menneskene aldri før hadde opplevd. Og det var heller ingen "unnlåtelsessynd" fra Leos side, om vi skal tro Kjærulff. Leo begikk en aktiv handling ved å diktere de eldstes formørkede budskap og medvirket således til at det ble utgitt. Dette altså til tross for at han selv er i stand til å avlese eteropptegnelser. De av oss som i større grad enn Peter Kjærulff stoler på VmLs budskap, kan dermed trygt gå ut fra at Kjærulffs teori ikke kan være korrekt.

Ut fra hans bok, virker det forøvrig som om Kjærulff er temmelig forvirret i forhold til hvem som egentlig dikterte Bispebrevet. Flere steder i hans skrift er det tydelig at han mener Leo

dikterte både Bispebrevet og det såkalte Litteraturbrevet, men mot slutten skriver han følgende:

”Det er overhovedet ikke noget problem for dem at lære Vandrer mod Lyset! udenad og at efterabe sprogetonem i værket (selvom grundtonem i brevet føles hård og fordømmende – som kontrast til den følelsesmæssige myndighed, vi finder i VML) – i blanding med alle mulige udgaver af ”vor Fader”, ”vore brødre og søstre”, ”vor Faders kærlighed” osv. Da deres plan rummer den taktiske fordel, at den aldrig har været praktiseret før, støttes deres suveræne evne til at udgive sig for at være Guds direkte sendebud af overraskelsesmomentet. De laver først en forfærdelig masse ballade omkring Johanne Agerskov, der trættes af, at der konstant er spørgelsesstemninger i huset. De opfordrer hende til at bede sin afdøde far om hjælp, og han kommer hende til hjælp samtidig med, at de to ældste dukker op. De har ikke noget som helst problem med at iføre sig hvide eller gyldne gevandter eller med at lægge ansigtet i ”hellige” folder. Derefter dikterer de de to breve og forsvinder.”

Her skriver altså Kjærulff til slutt at de to eldste dikterte de to brevene. Til hvem? Til Leo, som så dikterte dem videre? Nei, det synes som om det er full forvirring hos Kjærulff på dette punktet. Det ene stedet skriver han at Leo dikterte de to brevene, og et annet at de to eldste dikterte dem. Men uansett, må jeg spørre: Synes det særlig sannsynlig at Leo treffer to av de ”yngste” som han aldri før har sett og ikke gjenkjenner, og som i virkeligheten er to av de eldste, og deretter gir seg til å diktere noen brev, som han aldri før har lest, og ikke kjenner innholdet av, uten først å sette seg inn i dem slik at han med sikkerhet kan gå god for dem? Jeg mener, hvem av oss ville uten videre sende fra oss skrifter fra fullkomment ukjente individer og gå god for innholdet i dem uten først å lese dem? Kun en godtroende fjott ville gjøre noe slikt, og Leo er definitivt ikke en fjott, han er blant de aller fremste av de yngste, en av Guds aller nærmeste fortrolige, gitt i oppdrag å formidle den sanne fortellingen om menneskenes forhold til Gud og kampen mellom det gode og onde til den jordiske verden. Jeg fatter ikke at Kjærulff virkelig kan tro på sin egen særdeles lite troverdige historie. Med tanke på at de diskarnerte yngstes mentale kapasitet overgår deres jordiske milliarder av ganger, tror jeg at jeg våger den påstand at Leo kjenner hver eneste en av de yngste, slik Gud kjenner identiteten til alle de yngste, de eldste og menneskeåndene. Personlig er jeg overbevist om at Leo øyeblikkelig ville reagert på de eldstes mørkeutstråling og på at de ikke var av de yngste, som han kjente identiteten til for hver eneste ens vedkommende. Og at han skulle gi seg til å diktere to brev som han ikke selv kjente innholdet av, virker så hinsides enhver troverdighet, at jeg nesten blir målløs over at noen kan tro på det.

Peter Kjærulff kjenner øyensynlig ikke til at Johanne Agerskov i en brevveksling med sin gode venn, Christian Jørgensen, i 1934, gav en detaljert oppskrift på hvordan de eldste bar seg ad for å narre jordiske medier, og flere avsnitt i disse brevene var direkte dikteringer fra Leo, i følge Johanne Agerskov. Brevvekslingen gjaldt den norske forfatteren Ludvig Dahl, som skrev flere bøker basert på sin datters, Ingeborg Købers påståtte mediumistiske forbindelse med sin farfar og to avdøde brødre. Johanne Agerskov gjorde forespørslser til sin åndelige leder om ektheten av disse forbindelsene, og fikk vite at Ingeborg Køber i utgangspunktet hadde hatt ekte forbindelser både med sin farfar og de to brødrene, men på et visst tidspunkt hadde noen av de eldste, uten at noen fattet mistanke, overtatt rollene som familiens kjære

avdøde frafar og sønner, og spilte rollene så perfekt at ingen merket noen forskjell. Stemmeføring, uttrykksmåte, personlige karaktertrekk osv, alt var perfekt imitert av noen av de eldste. Om noen av de eldste ønsket å narre Johanne Agerskov til å utgi et forfalsket skrift, ville de selvsagt anvende den samme fremgangsmåten overfor henne. Å tilkalle Leo, for å narre ham i samme anledning, ville være det desidert dummeste de eldste kunne finne på. Leo, med sin geniale personlighet og unike innsikt i alle lysets og mørkets utslag, ville selvfølgelig øyeblikkelig gjenkjenne den onde mørkeutstrålingen fra de eldste, som fremdeles var inkarnert som mennesker. Men et menneske som lever i den jordiske verden hadde på langt nær de samme mulighetene til å avsløre de søvnfrigjorte eldste. De eldste kunne ”bearbeide” mediet over lang tid, gjennom å innsnike formørkede tanker i vedkommendes sinn og svekke vedkommendes både fysisk og mentalt. Og det er velkjent at Johanne Agerskov var en temmelig desillusjonert, svekket og syk kvinne i 1938. Hun hadde forsaket så mye og møtt så mye motstand, og sett sin mann sakte svinne hen i muskellammelser som til slutt rammet hjertet. Det var intet å si på at hun var sårbar overfor angrep fra mørket, da en av de søvnfrigjorte eldste tok kontakt, og presenterte en komplett imitasjon av Leo, så dyktig at Johanne Agerskov ikke kjente den minste tvil om at det var hennes kjære far som var vendt tilbake. Hun aksepterte uten innvendinger at det var farens åndelige personlighet, som hun kjente så godt og sikkert savnet sårt, som igjen kom til henne for å gi henne en ny meddelelse på vegne av Gud. Og som hun selv skrev i brevene fra 1934; Dersom mediet først aksepterte kontakten med en av de eldste, så trakk de eldste mørket så tett omkring mediet at det var fullstendig umulig for de yngste å kunne gjøre seg hørt. Ardor hadde for øvrig makt til å tilrettelegge forholdene slik at Johanne Agerskov kunne følges av en av de inkarnerte eldste til enhver tid, for i 1900 fødte hun en datter, Inger Agerskov. Om Ardor bestemte seg for å inkarnere en av de eldste i dette barnet, hadde lyset ingen muligheter for å hindre det. Ardor kunne således sørge for at en av de eldste kunne overvåke absolutt alt som skjedde i Johanne Agerskovs arbeid som medium, helt fra de aller første forsøkene fra lysets ånder på å kalle på henne og under hele arbeidet med å motta de tre fruktene. Inger Agerskovs ånd ville kjenne inngående til hver eneste liten detalj i kommunikasjonen, og kunne derfor lage en fullkomment overbevisende kopi av Leos måte å kommunisere med Johanne på. Gjennom årene kunne Ingers ånd i tillegg fore Johanne med formørket tankepåvirkning i hennes private liv, og med årene ville det kunne bli svært vanskelig for Johanne å skille disse fremmede tankene fra sine egne, selv om hun var medium. Og da datterens ånd til slutt mente at Johanne var bearbeidet godt nok til ikke å reagere på Bispebrevets innhold, kontakten hun Johanne i skikkelse av en fullkommen kopi av faren. Fra VmL vet vi at dersom et medium var en av de eldste, kunne hans/hennes åndelige personlighet spille ulike roller mens mediet selv ledet seansen, og ikke forsto at han/hun ble narret av sin egen ånd. Inger Agerskovs ånd kan altså godt ha diktert Bispebrevet til Johanne Agerskov mens Inger selv var våken og syslet med andre ting, eller var det kanskje hun som nedskrev dikteringen? Selv anser jeg at det var de diskarnerte yngste som må ha rettet Johanne Agerskovs oppmerksomhet mot det som skjedde da de eldste narret Ingeborg Køber og Ludvig Dahl i Norge for å advare Johanne om at noe lignende kunne skje henne selv, dersom hun ikke var på vakt. Men, som vi vet, hun ble ført bak lyset på akkurat samme måte. VmL forteller at det var en enorm påkjenning for deres sinns sunnhetstilstand i de tilfellene et medium var besjelet av en av de eldstes ånder, som gestaltet ulike ”avdøde” personer mens mediet ledet seansen og kommuniserte med de ulike

avdøde, som ”de selv” skapte. Det kan i den forbindelse nevnes at Inger Agerskov ble uhelbredelig sinnssyk få år etter sin mors død, og i tre år fra 1948 var hun pasient ved Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling. Det hadde skjebnesvangre omkostninger å være offer for de eldstes ondsinnede renkespill. Inger Agerskov var Bispebrevets fremste forsvarer, og førte ordet på vegne av sin mor i mange brev der hun stadig gikk god for Bispebrevets mørke logikk. I siste ende mistet hun forstanden.

Vi kan bare forestille oss den grusomme opplevelsen det må ha vært for Leo å være vitne til at de eldste narret hans kjære Johanne til å utgi et formørket skrift som med ett slo bena vekk under hele VmL, uten at han hadde noen som helst mulighet til å gripe inn. Kjærulff skriver at fordi Leo ikke øyeblikkelig etter dikteringen gjorde Johanne Agerskov oppmerksom på forfalskningen, beviser det at også han var blitt narret. Jeg vil påstå at Leo ikke øyeblikkelig gjorde Johanne oppmerksom på forfalskningen fordi hun fra da av og for resten av sitt liv, hadde gjort seg utilgjengelig for kontakt fra lysets ånder fordi hun hadde aksepterte en av de eldste i deres sted. Mørket sto som en mur rundt henne og lysets ånder kunne ikke nå henne. At Johanne Agerskov ikke ba om å få sin fars identitet eller innholdet i Bispebrevet bekreftet i Guds navn, styrkes forøvrig av hennes og hennes datters brev der de forsvarer Bispebrevets ekthet, der ingen av dem hevder at brevet ble bekreftet i Guds navn. Der VmLs sannhet ble bekreftet avsnitt for avsnitt av Gud, påstår Inger og Johanne Agerskov i sine brev at Bispebrevet måtte være ekte fordi Johanne Agerskov var blitt uangripelig for mørket - et ufeilbarlig medium. Ingen steder hevder de at verken Leos identitet eller brevets innhold ble bekreftet i Guds navn. Såpass ærlige var de, heldigvis. Johannes integritet som et sannhetskjært menneske ble aldri svekket. Hun var selv overbevist om at det var Leo som hadde diktet Bispebrevet. Hun ville aldri kunne lyve og påstå at Bispebrevet var bekreftet av Gud.

Hvordan kan en begavet forfatter som Peter Kjærulff komme frem til konklusjoner som ligger så milevidt unna VmLs enkle logikk, spør jeg meg selv etter å ha lest hans utlegninger om Bispebrevet. Hvorfor ser han ikke disse åpenbare motsetningene mellom VmL og hans egne teorier? Selv mener jeg hele Kjærulffs forfatterskap preges av et fenomen som jeg tidligere har påpekt i en meget omfattende analyse: En gedigen overvurdering av sine egne evner på bekostning av VmLs enkle sannheter. (Se [Peter Kjærulff, Ringbærerens dagbog og VmL](#)). De som elsker Peter Kjærulffs bøker, vil sikkert protestere mot dette synspunktet, men som en som setter VmLs budskap over alt annet, forundrer det meg at Kjærulff i sitt skrift om ”Sorteboken” kun i ganske liten grad bygger på utsagn fra VmL. Kjærulffs omtale inneholder nemlig svært få henvisning til VmL, da han hevder at en slik sammenligning kun vil føre til en endeløs uenighet om hvordan VmL skal tolkes. Slik ser ikke jeg det. Jeg oppfatter VmLs ulike utsagn som svært entydige og åpenbare, og kan ikke finne noen andre og bedre argumenter for å påvise at Bispebrevet er en forfalskning enn å henvise til utsagn i VmL som står i åpenbar motsetning til Bispebrevets formørkede logikk. Motsetningene er så åpenbare, at selv et barn er i stand til å oppfatte dem, og den eneste grunnen til at den såkalte ”femmerbanden”, utgiverne av ”Sorteboken”, klarer å overse dem, er at de har ”glemte” VmLs enkle budskaper og satt Bispebrevets formørkede logikk i stedet for i sitt sinn. Jeg har selv sammenholdt så å si hvert eneste argument i ”Sorteboken” med utsagn fra VmL, og resultatet

burde være ytterst nedslående for ”femmerbanden”. Deres mange påstander som eks at Gud kan tenkes å avbryte forbindelsen med oss mennesker står i grell kontrast til hva Gud lover oss i VmL. Deres påstander er i mange tilfeller så groteske og meningsløse, at jeg har omdøpt deres bok til *”En samling forvirrede og selvmotsigende argumenter til forsvar for mørkets seier over Gud.”* (Se [Et forsvar for Vandreren mod Lyset og Gud.](#))

Man må selvsagt glede seg over alle bidrag som kan være med på å gjøre alle som leser VmL klar over at Bispebrevet er et formørket skrift som med ett slag slår bena under alt det VmL står for. Slik sett er det mye å glede seg over i Peter Kjærulffs initiativ overfor VmL fond og forlag. Men dessverre så får denne gleden en gigantisk slagside, idet Kjærulff i realiteten tilslutter seg Bispebrevets grunnleggende logikk om svik i den oversanselige verden. Bare med den forskjellen at der Bispebrevet påstår at vi ikke lengre kan stole på Gud, hevder Kjærulff at vi ikke lengre kan stole på de diskarnerte yngste, som etter hans mening kan utløse Ardors eteroppteignelser, med de frykteligste konsekvenser for menneskeheten. Peter Kjærulffs forfatterskap baserte seg nok på VmL i utgangspunktet, men det at han har tolket seg selv inn som en av de aller mest sentrale personene i menneskehetens utvikling, har fått som følge at personsentreringen omkring ham selv har blitt vel dominerende. Den bærende ideen i Kjærulffs forfatterskap er at han er selve hovedpersonen i kampen mellom lyset og mørket, og hvordan han kan gjøre seg sterkere enn sitt astrale legeme, som i sin tur vil forløse lyset på jorden, og føre til et gigantisk lysgjennombrudd på jorden, som med ett slag vil endre menneskenes liv radikalt.

Kjærulff overvurderer etter min mening sin egen betydning og overvurderer også sin egen intuisjon og sitt såkalte ”klarsyn”. Hans påstand om at Leo, Rasmus Malling-Hansens åndelige personlighet, lot seg narre av en av de søvnfrigjorte eldste til å diktere Bispebrevet uten å kjenne innholdet og derigjennom utløste eteroppteignelsen som forårsaket bruken av to atombomber over Japan i 1945, viser med all mulig tydelighet at Kjærulffs tankeunivers er infisert av mørket. Det høyfrekvente og sublime mørket riktignok, men dog. .... mørket.

Og som en avslutning siterer jeg gjerne Johanne Agerskovs egne ord fra hennes åpne brev til I. P. Müller fra 1932:

”Det eneste Kriterium, som vi Mennesker har for, at de Meddelelser, der gives fra oversanselig Side, virkelig skriver sig fra højtstaaende Intelligenser, skriver sig fra Menneskehedens Skytsaander eller Ledere, er dette: at det meddelte er præget af en usædvanlig høj Intelligens, præget af Sanddruhed og Kærlighed, samt at de forskellige Meddelelser alle er givet i en klar, koncis, logisk og skøn Form. Thi jo højere den Intelligens er, der meddeler sig, jo renere, klarere og mere logisk er det givne sammenlignet med det, der er givet af mindre udviklede Væsener.

Vi maa derfor først og fremmest gaa ud fra, at Gud, der er selve Logos og saaledes er Udtryk for Tanken i dens absolutte, dens mest sublime Form, ikke omgiver sig med Væsener, hvis Tale er plat, ukultiveret og ulogisk, og som ikke er præget af nogen høj Intelligens.”

”Plat, ukultiveret og ulogisk” er en meget passende karakteristikk av Bispebrevet. Og Kjærulff ser ut til fullstendig å glemte å ta med i betraktning, at pga Bispebrevets lengde, er det

helt utenkelig at det kan ha blitt diktert i løpet av eneste seanse. Bispebrevets omfang medførte sannsynligvis at det ville ta *mange seanser* å diktere det, om vi sammenligner med Johanne Agerskovs egne tidsangivelser for dikteringenes sedvanlige varighet. Kristi tale, som er omtrent av samme lengde som Bispebrevet, ble f.eks. diktert i løpet av en periode på *to måneder*, til tross for at Johanne Agerskovs åndelige personlighet under en søvnfrigjøring hadde gjort seg kjent med innholdet. Seansene hadde vanligvis en varighet av $\frac{3}{4}$ time da hovedverkene ble diktert. Og i 1938 kan man neppe regne med at Johanne hadde kapasitet til øket hyppighet eller mer langvarige seanser, da hun tross alt var blitt ca 65 år, var syk og svekket og ble meget hurtig trett. Leo hadde altså sannsynligvis *to måneder* på seg til å avgjøre om det brevet han dikterte var "*præget af en usædvanlig høj Intelligens, præget af Sanddrøhed og Kærlighed*" og gitt i en "*klar, koncis, logisk og skøn Form*". Han hadde også svært rikelig tid til å konferere med de andre yngste, f.eks. Kristus, eller endog lese brevet for Gud for å få hans reaksjon på dets innhold. Å innbille seg at Leo skulle akseptere Bispebrevet som en meddelelse fra Gud, kan kun bygge på en fullstendig mangel på innsikt i de diskarnerte yngstes evner. Leo hadde sine egne meddelelser å sammenligne med. I forhold til dem fremstår Bispebrevet som platt, ukultivert, ulogisk og ikke minst, formørket.

Oslo, 18.03.14
Sverre Avnskog